

ณ หมู่บ้านยิ้มแฉ่ง ทุกชีวิต อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ไม่มีโจร ไม่มีผู้ร้าย ทุกคนในหมู่บ้านรักใคร่ปรองดองกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัย มีแต่รอยยิ้มให้กันและกันตลอดมา จนหมู่บ้านนี้เป็นกล่าวขานเลื่องลือไปทั่วว่าเป็นหมู่บ้านยิ้มแฉ่งที่มีแต่ความสุข

อยู่มาวันหนึ่ง หัวหน้าหมู่บ้านหวาดระแวง ก็ได้ข่าวความน่าอภิมรณของหมู่บ้านยิ้มแฉ่ง และต้องการที่จะต้องการแผ่ขยายอาณาเขตของตนเองเข้าไปยังหมู่บ้านยิ้มแฉ่ง ดังนั้นหัวหน้าหมู่บ้านหวาดระแวงจึงส่งสายลับชื่อ “ยุก” เข้าไปสอดแนมว่าทำไมคนในหมู่บ้านยิ้มแฉ่งจึงมีแต่รอยยิ้มให้แก่กันและกันและอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขมาโดยตลอด

หลังจากที่สายลับ “ยุก” เข้าไปสอดแนมในหมู่บ้านยิ้มแฉ่งได้ไม่นาน ก็สังเกตเห็นว่าผู้คนในหมู่บ้านยิ้มแฉ่งนั้นเมื่อเจอจะเจอกัน นอกเหนือจากการยิ้มแฉ่งทักทายกันและกันแล้ว ก็จะมีการมอบตัวยิ้มแฉ่งให้แก่กันเสมอ วันหนึ่งสายลับ “ยุก” ซึ่งแฝงตัวอยู่ข้างมุมตึกสังเกตเห็นชายวัยกลางคนแห่งหมู่บ้านยิ้มแฉ่งให้แก่กันและกันก่อนกล่าวคำอำลา

หลังจากที่ชายหนุ่มชาวหมู่บ้านยิ้มแฉ่งเดินผ่านชายวัยกลางคนมาได้ไม่นาน สายลับ “ยุก” ก็เดินออกจากดข้างมุมตึกเข้าประชิดชายหนุ่ม “ท่านรู้จักชายวัยกลางคนผู้นั้นหรือ” สายลับ “ยุก” เปิดการสนทนา “ไม่รู้จักหรอกครับ เราไม่รู้จักกัน แต่มีหมู่บ้านยิ้มแฉ่งนี้ทุกคนคือเพื่อน ไม่ว่าจะ เป็นใครก็ตาม เราปฏิบัติตัวต่อกันอย่างนี้มาตั้งนานแล้วครับ” ชายหนุ่มตอบ

พร้อมกับยิ้มให้กับเป็นมิตร จากนั้นก็ส่งตัวยิ้มแฉ่งให้กับสายลับยุก ตามประเพณีที่ถือปฏิบัติกันมาในหมู่บ้านยิ้มแฉ่ง “เอ... นี่อะไร” สายลับ “ยุก” แกล้งถาม “ตัวยิ้มแฉ่งใครครับ ตัวยิ้มแฉ่งคือตัวแทนของความดีและมิตรภาพ...ผมให้น้ำครับ ตัวยิ้มแฉ่งนี้จะทำให้น้ำมีแต่ความสุขและชีวิตก็จะเต็มไปด้วยความสดชื่น น้ำรับเอาไว้สิครับ”

เมื่อได้ฟังดังนั้น สายลับ “ยุก” ก็เริ่มแผนการยุยงของตนทันทีด้วยคำพูดที่ว่า “ถ้าตัวยิ้มแฉ่งสรรพคุณเลอเลิศอย่างที่เจ้าว่าจริง ๆ แล้ว เจ้าไม่กลัวหรือว่า การ

ที่เจ้าแจกตัวยิ้มแย้มให้กับทุกคนที่เจ้าเจอเจอ จะทำให้ตัวยิ้มแย้มของเจ้าหมดไป แล้วเมื่อนั้น ความสุขความสดชื่นก็จะหายไปจากตัวเจ้า โอ้...ช่างเป็นเรื่องที่น่ากลัวจริง ๆ ข้าเห็นใจเจ้า เหลือเกินพ่อหนุ่ม”

เมื่อชายหนุ่มหมู่บ้านยิ้มแย้มได้ฟังดังนั้น เริ่มคิดตาม และสีหน้าที่เคยยิ้มแย้มก็กลับ หม่นหมองลง เปลี่ยนจากความยิ้มแย้มเป็นวิตกกังวล และเดินจากไปโดยไม่ล่าลา ระหว่างทาง ขณะที่ชายหนุ่มมุ่งหน้ากลับบ้าน ก็ได้พบกับหญิงสาวของหมู่บ้านยิ้มแย้ม หญิงสาวหยุด ทักทายและส่งยิ้มให้ตามปกติ แต่ชายหนุ่มกลับไม่ยิ้มตอบ และเมื่อหญิงสาวส่งตัวยิ้มแย้มให้ ชายหนุ่มก็รับไว้แล้วพูดว่า “ขอบใจ” แต่นั่นไม่มีตัวยิ้มแย้มให้กับเธอหรอกนะ เพราะถ้าฉันให้ ตัวยิ้มแย้มกับเธอ สักวันหนึ่งตัวยิ้มแย้มก็จะหมดไปจากตัวฉัน และเมื่อนั้นชีวิตของฉันก็จะไม่มี ความสุข และความสดชื่นในชีวิตก็จะมลายหายไปด้วย...”

หญิงสาวได้ฟังก็เริ่มคิด แล้วตั้งลูกที่จากกันไป ชาวเมืองให้ตัวยิ้มแย้มแก่กันแล้วจะทำให้ ตัวยิ้มแย้มที่มีรอยหรือ ทำให้ความสุขในชีวิตหายไปแพร่กระจายไปไหนหมู่บ้านอย่างรวดเร็ว แล้วนับแต่นั้นมา ชาวหมู่บ้านยิ้มแย้มก็มีพฤติกรรมที่เปลี่ยนแปลงไปอย่างเห็นได้ชัด ไม่มี รอยยิ้มให้แก่กัน ไม่มีการทักทายกันเหมือนเช่นเดิม เพราะไม่ต้องการเสียตัวยิ้มแย้มให้แก่กัน และกัน และเมื่อต้องทักทายกันก็ไม่มีการแจกตัวยิ้มแย้มให้แก่กันและกันอีกต่อไป เพราะกลัวว่า ความสุขและความสดชื่นหายไปจากตัวเอง ชาวหมู่บ้านยิ้มแย้มบางคนถึงกับถึงกับทำตัวยิ้ม แย้มปลอมออกจำหน่าย แต่ก็ไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นแต่ทางกลับกัน กลับทำให้เหตุการณ์เลวร้าย ลงกว่าเดิม ตัวยิ้มแย้มปลอมไม่มีสรรพคุณเหมือนตัวยิ้มแย้มจริงและยังทำให้ผู้ที่รับตัวยิ้มแย้ม ปลอมไปเสียความรู้สึก เกิดเป็นความไม่ไว้วางใจกัน และไม่เชื่อใจกันเหมือนแต่ก่อน บัดนี้ หมู่บ้านยิ้มแย้มไม่หลงเหลืออีกต่อไปแล้ว ความสุข ความสดชื่นในชีวิตก็เหือดแห้งไปด้วย ช่างน่าเสียดายเสียเหลือเกิน...บัดนี้หมู่บ้านยิ้มแย้มได้เปลี่ยนชื่อจากหมู่บ้านยิ้มแย้มไปเป็น หมู่บ้านหวาดระแวงไปเสียแล้ว

อ่านนิทานเรื่องนี้จบแล้วท่านมีความคิดเห็นอย่างไรบ้าง

“หมู่บ้านยิ้มแย้ม” นั้นเปรียบเสมือนสังคมเล็กๆไม่ว่าจะเป็นครอบครัว กลุ่มเพื่อนหรือชุมชน

“ตัวยิ้มแย้ม” คือตัวแทนของความจริงใจ ความดีและมิตรภาพ ซึ่งทำให้ทั้งผู้รับและผู้ให้มีแต่ความสุข และชีวิตก็จะเต็มไปด้วยความสดชื่น ที่สำคัญคือตัวยิ้มแย้มแบบนี้จริงๆแล้วไม่มีวันหมด

“สายลับขุ่น” คือความหวาดระแวงบ่อเกิดของความไม่ไว้ใจกันไม่เชื่อมั่น และหมายถึงบุคคลที่ชอบทำให้คนเราขาดความเชื่อใจกัน

“ตัวยิ้มแย้มปลอม” คือตัวแทนของการหลอกลวง การเห็นแก่ได้และการเอาเปรียบกัน